

и съверъ, азъ проумѣхъ намѣреніе-то негово и всеу се постарахъ да го възварна. Като кадѣ пладни стигнахме въ приходъ-атъ Златнаго праха, сосъ скоростъ слѣзи на край море-то, срещо мѣсто-то, гдѣ-то святи Герановъ-атъ корабъ потопилъ ся бѣ. Видѣвше тогда островъ-атъ Амбра, и проливъ-атъ неговъ като огледало равень; “ Извика: Виргинія! о възлюбленная “ моя Виргинія! „ и падна въ ослабленіе. Домингъ и азъ занесохме го въ по внутренны-те лѣсовы мѣста, и едвамъ можихме да го направиме въ себе си да дойде.

Като ся по управи, по иска да иди по край-моріе-то; но понеже жалко му ся молихме да не подновлява негова та и наша-та скорбъ ст такива горки воспоминанія отправися камъ друго мѣсто. На конецъ отиде по все-те мѣста гдѣ-то въ дѣтско-то си време намѣрилъ ся бѣ сосъ своя-та содружница. Премнна путеки-те презъ коя-то она бѣше минала когда-то ходи да тражи прошка за робния-та на Черната рѣка пригледа послѣ край рѣка-та на трисушна-та гора, гдѣ-то она като неможеше вѣке да вари бѣше сѣднала, и лѣсово-то мѣсто, гдѣто о бѣше загубила. Все-те мѣста кон-то му наумѣ